

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Notesbog 4

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2001 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-not4-txt-shoot-idb1258b6e-1f00-4eaf-897a-2dec4773d92d.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Ikke saaledes hos K. Jeg postulerer Gud, fordi jeg ellers kom i Modsigelse med min sædelige Bevidsthed. Men hvad er det for en Modsigelse, hvad er det for en sædelig Bevidsthed? Det praktiske er eengang for alle ved en Kløft afskaaret fra det theoretiske, denne Modsigelsens Grundsætning maa der derfor ikke tillægges nogen objektiv Karakter; ligesaa denne sædelige Bevidsthed. det er blot »Jeget« der frygter for at modsige [sig] selv, det er blot »Jegets« sædelige Bevidsthed, der postulerer Gud. dette er derfor Jegets Egoisme. Og hvad gjør det egl. derfor? Det fordobler blot sig selv, det opfatter sig selv som det i en Stræben sig befindende, og tillige tænker det sig et Høidepunkt deraf, et Ideal. Det er en Gud, som det selv sætter sig (og denne Gud er egl. ikke Andet end jeget selv«), og som det igjen optager i sig. Ligesom Een, der vil aande i et luftomt Rum, først udaander, og derpaa inddrager sin egen Aande – et Slags Bugtalerie. Dette viser sig ogsaa med H: t: Cultus, hvor Andagten skulde fremtræde, ved Bønnen, hvor det Subjektive taber sig i det Gudd, og det Gudd. ligesom indblæser det sit Liv, ja K. mener endog, at man kan bede uden at være overbeviist om, at Gud er til. Thi Bønnen er for K. jo ikke andet end et Middel til at holde de moralske Ideer levende hos sig. Medens K. dadler den fremherskende Phantasie i de almdl. Udtryk om Gud, saa gjør han sig selv skyldig i en lignende – Forstands Antropomorphisme, enhver Egenskab af Gud har ingen objektive Realitæt, jeg tænker mig ham blot saaledes, fordi han maa være saaledes, for at være det Ideal, der kan opfylde min sædelige Bevidstheds Postulater. Medens den Xstne bliver sig bevidst, at idet han siger den treenige Gud, er det ikke et Navn han har givet ham; men som Gud har givet sig selv. K. har derfor vel Friheden; men mangler Naaden. –